

De Eed van Hippocrates leidraad voor het opvoeden van kinderen

Jennifer Senior betoogt dat er boekenkasten vol geschreven zijn over het opvoeden van kinderen, van gelukkige kinderen, van financieel verstandige kinderen, van eco-minded kinderen, van hoogbegaafde kinderen, enzovoort, enzovoort. Het lijkt wel alsof het ouderschap in crisis is. Haar boodschap: het hoogste doel van de opvoeding kan niet "geluk" als zodanig zijn. Wel kunnen we als ouders de bewakers zijn van het zelfbeeld van onze kinderen en proberen ze tot fatsoenlijke burgers op te voeden.

Daarin heeft ze beslist een punt. Het idee van maakbaarheid dringt overal door in de samenleving. Maar geluk hoort niet in de categorie maakbaar. Ouders leggen de lat voor zichzelf hoog. Ze deden dat voordat er kinderen kwamen: in het werk, in alle eigen hobby's die voortgang moeten vinden, in de vriendengroep, als partner, als mantelzorger. Wanneer het eerste kind zich aandient leggen ze zichzelf de lat als opvoeder eveneens hoog. Daarmee maken jonge ouders zichzelf benauwd en onzeker over hun ouderlijke vermogens. En dat terwijl het ouderschap zo oud is als de mensheid, een natuurlijk gegeven. Voor het ouderschap bestaat geen script en dat is ook niet nodig.

Jennifer Senior vermeldt terloops dat vrouwen in 1965 minder tijd met hun kinderen bezig waren dan nu, terwijl ze indertijd ook minder deelnamen aan het arbeidsproces dan nu. Hierop valt wel wat af te dingen. In die tijd waren de huishoudelijke hulpmiddelen niet wat die nu zijn. Heel veel tijd ging zitten in het verbouwen en conserveren van voedsel, in het bereiden van maaltijden, in wassen en schoonmaken, terwijl de huishoudens groter waren dan 1 tot 3 kinderen. Veel huizen werden met hout- en kolenkachels verwarmd en stromend warm water was een luxe. Koelkast, wasmachine, centrifuge en stofzuiger begonnen op te komen, en van een magnetron of vaatwasmachine hadden we niet gehoord. Kortom er was nogal wat te zorgen en om voor te zorgen; het-huishouden-doen was fysiek en mentaal een andere functie dan tegenwoordig.

Voor het opvoeden van onze kinderen heb ik nooit een boek gelezen over opvoeden. De les die ik bovenal geleerd heb is: er zijn veel manieren van kinderen opvoeden en er is niet één opvoeding de beste opvoeding. Schreeuwen heb ik voor zover ik me herinner niet gedaan. Mijn achterliggende gedachte was: als je begint met schreeuwen dan moet je elke volgende keer harder schreeuwen om gedaan te krijgen wat je wil. En kinderen worden zeker niet rustiger van geschreeuw.

In plaats van boeken te lezen over opvoeden is het ook goed om je intuïtie te volgen, om met bevriende jonge ouders te praten over hoe zij het 'doen' of gedaan hebben. Niet alle wijze lessen van vorige generaties raken achterhaald in de tijd. Als voorbeeld de "rust-reinheid-en-regelmaat" regel van kinderarts Benjamin Spock. Al doende groeien jonge ouders in nieuwe rollen met nieuwe regels. Gelukkig ook komt er meestal maar een baby tegelijk erbij.

Jennifer Senior beloofde haar baby "*to try hard not hurt him*", en realiseerde zich later dat het niet schaden een belangrijke regel in de Eed van Hippocrates is. Als ouder doe je heel erg je best

om je kinderen geen pijn te doen. Dat is beter dan jezelf als ouder te belasten met de morele opdracht je kinderen op te voeden tot gelukkige mensen.

Bronnen:

https://www.ted.com/talks/jennifer_senior_for_parents_happiness_is_a_very_high_bar

https://nl.wikipedia.org/wiki/Benjamin_Spock

<https://www.elsevierweekblad.nl/cultuur/opinie/2019/06/zwanger-dat-is-tegenwoordig-een-groot-project-172969w/>